

Arrest

nr. 295 357 van 11 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 april 2022 dient de verzoeker, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het uitvoeringsbesluit 2022/382).

Op 13 mei 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake deze aanvraag een beslissing tot de weigering van machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest met nummer 278 741 van 14 oktober 2022 verwerpt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingediend.

Op 14 maart 2023 treft de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Deze bijlage 13septies werd aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 14 maart 2023 en is als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Tongeren op 13.03.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: S. (...)

voornaam: I. (...)

geboortedatum: (...).1967

geboorteplaats: A. r. (...)

nationaliteit: Oezbekistan

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene diende op 22.04.2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet van 15/12/1980) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, werd deze aanvraag op 13.05.2022 geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 14.10.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

Betrokkenes ex- echtgenote en hun vier kinderen verblijven nog in Oezbekistan. Betrokkenes huidige aangehaalde partner, O., V. (...) (geboren (...).1993) van Oekraïense nationaliteit verkreeg in België het statuut van tijdelijke bescherming in België naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Mevr. O. (...) heeft een dochter uit een vorige relatie, O. S. (...), geboren op (...).2014. Op 20.08.2022 is Mevr. O. (...) in België bevallen van een dochter O. A. (...), waarvan enkel zij als ouder wordt vermeld op

de geboorteakte. Betrokkene legde geen een bewijs van zijn aangehouden verwantschapsband met het kind voor.

Nergens blijkt uit het administratieve dossier of uit betrokkenes verklaringen dat het niet mogelijk zou zijn om in duurzame omstandigheden terug te keren naar zijn land van oorsprong. Betrokkene is een volwassen man die een groot deel van zijn leven in Oezbekistan doorbracht, de officiële landstaal beheerst, tot 2019 vanuit Oekraïne (waar hij sedert 2014 over een verblijfsvergunning beschikt) regelmatig terugkeerde naar Oezbekistan en zowel in Oezbekistan als in Oekraïne in staat was in zijn levensonderhoud te voorzien.

Betrokkene toont evenmin aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Mevr. O. (...) en haar dochters en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. O. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Oezbekistan. Zowel betrokkene als Mevr. O. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Mevr. O. (...) kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft. We merken tevens op dat de kinderen van mevrouw O. (...) nog zeer jong zijn, namelijk 9 jaar en 7 maanden oud. Op die leeftijd is, in dit geval, de moeder de belangrijkste zorgfiguur, waarvan zij niet gescheiden worden.

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.05.2022. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 14.10.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.05.2022. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 14.10.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat uit niet kan terugkeren naar Oezbekistan omdat hij er niets heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een

schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Oezbekistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.05.2022. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 14.10.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
(...)"*

Uit de bewoordingen van de bestreden bijlage 13septies blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen omvat, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Blijkens het voorliggende verzoekschrift wordt enkel beroep ingediend tegen de in de bijlage 13septies vervatte beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is bijgevolg de eerste bestreden beslissing.

Op 14 maart 2023 wordt aan de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 14 maart 2023 ter kennis wordt gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Tongeren op 13.03.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : S. (...)

voornaam : I. (...)

geboortedatum : (...).1967
geboorteplaats : A. r. (...)
nationaliteit : Oezbekistan

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14.03.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.05.2022. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 14.10.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene diende op 22.04.2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet van 15.12.1980) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, werd deze aanvraag op 13.05.2022 door de DVZ geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 14.10.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

Betrokkenes ex- echtgenote en hun vier kinderen verblijven nog in Oezbekistan. Betrokkenes huidige aangehaalde partner, O., V. (...) (geboren (...).1993) van Oekraïense nationaliteit, verkreeg in België het statuut van tijdelijke bescherming in België naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Mevr. O. (...) heeft een dochter uit een vorige relatie, O. S. (...), geboren op (...).2014. Op 20.08.2022 is Mevr. O. (...) in België bevallen van een dochter O. A. (...), waarvan enkel zij als ouder wordt vermeld op de geboorteakte. Betrokkene legde geen een bewijs van zijn aangehouden verwantschapsband met het kind voor.

Nergens blijkt uit het administratieve dossier of uit betrokkenes verklaringen dat het niet mogelijk zou zijn om in duurzame omstandigheden terug te keren naar zijn land van oorsprong. Betrokkene is een volwassen man die een groot deel van zijn leven in Oezbekistan doorbracht, de officiële landstaal beheerst, tot 2019 vanuit Oekraïne (waar hij sedert 2014 over een verblijfsvergunning beschikt) regelmatig terugkeerde naar Oezbekistan en zowel in Oezbekistan als in Oekraïne in staat was in zijn levensonderhoud te voorzien.

Betrokkene toont evenmin aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Mevr. O. (...) en haar dochters en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. O. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Oezbekistan. Zowel betrokkene als Mevr. O. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Mevr. O. (...) kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft. We merken tevens op dat de kinderen van mevrouw O. (...) nog zeer jong zijn,

namelijk 9 jaar en 7 maanden oud. Op die leeftijd is, in dit geval, de moeder de belangrijkste zorgfiguur, waarvan zij niet gescheiden worden.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment nadat tweede derde van de termijn is verstreken een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezinsleven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in dit inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

(...)"

Op 25 maart 2023 is de verzoeker zonder verzet vertrokken naar Oezbekistan.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen beroepen slechts voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp, waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering, volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voort bestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 25 maart 2023 werd gerepatrieerd naar Oezbekistan (Tashkent) nadat hij op 21 maart 2023 uitdrukkelijk had verklaard dat hij zo snel mogelijk wil terugkeren naar Oezbekistan.

Bijgevolg rijst de vraag naar het actueel belang bij de gevraagde nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten dat thans reeds volledige uitvoering heeft gekregen en geen invloed meer heeft op de rechtstoestand van de verzoeker. Tevens kan het belang in vraag worden gesteld nu de verzoeker zelf uitdrukkelijk heeft gevraagd om zo snel mogelijk terug te keren naar zijn land van herkomst.

Ter terechtzitting worden deze vragen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoeker heeft echter enkel aangegeven te volharden in het enig middel dat is gericht tegen het bestreden inreisverbod, en stelt dat er geen belang meer is wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

De Raad wijst er nogmaals op dat het procesbelang, waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de Vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Wanneer het belang van de verzoeker in vraag wordt gesteld, moet hij hieromtrent een duidelijk standpunt innemen en dient hij de nodige gegevens aan te brengen die uitsluitel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149).

Gelet op het feit dat ter terechtzitting werd erkend dat er thans geen belang meer is bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de beslissing van 14 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (de eerste bestreden beslissing).

Het beroep is derhalve niet-ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep inzake het inreisverbod (hierna: de bestreden beslissing)

4.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22bis van de Belgische Grondwet, van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Tevens maakt de verzoeker gewag van een manifeste appreciatiefout. In de uiteenzetting van het middel verwijst de verzoeker verder ook nog naar het hoorrecht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

L'Office des étrangers motive notamment sa décision de la manière suivante :

(...)

L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

[2 Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [une menace] pour l'ordre public ou la sécurité nationale. Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers

qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

2.

Il apparaît que l'office des étrangers n'a pas respecté le principe de motivation formelle des actes administratifs. Par une jurisprudence constante, le Conseil du contentieux des étrangers considère que l'interdiction d'entrée est une décision accessoire de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée ne peut pas se confondre avec celle de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée constitue l'accessoire de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire.

Conformément au principe selon lequel l'accessoire suit le principal, le sort de l'interdiction d'entrée dépend du sort de l'ordre de quitter le territoire et de la décision de refus de séjour. L'interdiction d'entrée perd sa raison d'être en cas d'annulation de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire.

En outre, l'interdiction d'entrée suppose une motivation distincte de l'ordre de quitter le territoire⁴. A titre d'exemple, dans un arrêt du 27 février 2015, Votre Conseil annule l'interdiction d'entrée pour défaut de motivation, au motif que l'Office des étrangers s'est contenté de renvoyer à la motivation de la décision de refus de séjour.

En l'espèce, il apparaît que la motivation de l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée, pourtant actes juridiques distincts, est en tout point identique. Il appartenait à l'office des étrangers de motiver différemment l'interdiction d'entrée.

Il y a lieu de constater que la motivation est clairement insuffisante en ce qu'elle reproduit en tout point celle de l'ordre de quitter le territoire.

3.

En outre, le requérant a noué une relation amoureuse avec la dénommée O. (...), originaire d'Ukraine. Or, si effectivement, le simple fait d'avoir une compagne belge ne lui donne pas automatiquement le droit de séjour et qu'une demande en vue de régulariser son séjour sur cette base n'a pas été introduite, le respect de la vie privée et familiale n'est pas conditionné à l'introduction d'une demande de regroupement familial. Ces éléments sont susceptibles d'exister sans que ne soit formulée aucune demande. L'absence de demande de regroupement familial ne dispense pas la partie adverse de prendre en compte ces éléments.

De plus, selon cette décision, le fait que le requérant dispose d'une copine belge depuis longtemps ne lui ouvre pas directement le droit au séjour. Or, une telle assertion est sans lien avec une décision qui ne statue pas sur une demande de séjour, mais qui impose au requérant de quitter le territoire durant deux années.

4.

D'autre part, l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts du requérant, son droit à être entendu impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter (voir en ce sens : C.E. n° 233.257 du 15 décembre 2015).

5.

Enfin, il ne semble pas que l'intérêt supérieur de l'enfant ait été pris en compte avant l'adoption de l'interdiction d'entrée. Or, il va de soi qu'un éloignement, même temporaire du requérant pourrait avoir des conséquences néfastes sur le développement d'un enfant en bas âge, en violation de l'article 22bis de la Constitution.

En conséquence, l'acte attaqué étant illégal, doit être annulé."

4.2. Beoordeling

4.2.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt enkel het volgende: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De verzoeker duidt niet aan op welke wijze deze specifieke bepaling zou geschonden zijn. Het staat overigens niet ter discussie dat de bestreden beslissing valt onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

4.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan is beslist om een inreisverbod op te leggen. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2022, dat de Raad op 14 oktober 2022 het beroep tot nietigverklaring inzake dit bevel heeft verworpen en dat derhalve de vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing tevens specifiek gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldingsduur van twee jaar. In de bestreden akte kan hieromtrent het volgende worden gelezen:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene diende op 22.04.2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet van 15.12.1980) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, werd deze aanvraag op 13.05.2022 door de DVZ geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 14.10.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

Betrokkenes ex- echtgenote en hun vier kinderen verblijven nog in Oezbekistan. Betrokkenes huidige aangehaalde partner, O., V. (...) (geboren (...).1993) van Oekraïense nationaliteit, verkreeg in België het statuut van tijdelijke bescherming in België naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Mevr. O. (...) heeft een dochter uit een vorige relatie, O. S. (...), geboren op (...).2014. Op 20.08.2022 is Mevr. O. (...) in België bevallen van een dochter O. A. (...), waarvan enkel zij als ouder wordt vermeld op

de geboorteakte. Betrokkene legde geen een bewijs van zijn aangehouden verwantschapsband met het kind voor.

Nergens blijkt uit het administratieve dossier of uit betrokkenes verklaringen dat het niet mogelijk zou zijn om in duurzame omstandigheden terug te keren naar zijn land van oorsprong. Betrokkene is een volwassen man die een groot deel van zijn leven in Oezbekistan doorbracht, de officiële landstaal beheerst, tot 2019 vanuit Oekraïne (waar hij sedert 2014 over een verblijfsvergunning beschikt) regelmatig terugkeerde naar Oezbekistan en zowel in Oezbekistan als in Oekraïne in staat was in zijn levensonderhoud te voorzien.

Betrokkene toont evenmin aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Mevr. O. (...) en haar dochters en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. O. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Oezbekistan. Zowel betrokkene als Mevr. O. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Mevr. O. (...) kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft. We merken tevens op dat de kinderen van mevrouw O. (...) nog zeer jong zijn, namelijk 9 jaar en 7 maanden oud. Op die leeftijd is, in dit geval, de moeder de belangrijkste zorgfiguur, waarvan zij niet gescheiden worden.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment nadat tweede derde van de termijn is verstreken een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezinsleven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in dit inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

De verzoeker betoogt dat een inreisverbod een motivering vereist die verschilt van deze van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij geeft aan dat in voorliggende geval de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod op elk punt identiek zijn, terwijl het om verschillende juridische akten gaat. De verzoeker acht de motivering van de bestreden akte duidelijk onvoldoende nu enkel de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten worden herhaald.

Vooreerst wordt erop gewezen dat in het bestreden inreisverbod als juridische grondslag artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet wordt aangeduid. Alvast op dit punt is de motivering in rechte van het bestreden inreisverbod niet identiek aan de motieven van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast worden tevens motieven opgenomen betreffende de mogelijkheid om de opschorting van het inreisverbod te vragen. Dat bepaalde andere motieven gelijklopend zijn aan deze die tevens in het bevel om het grondgebied te verlaten zijn opgenomen, betekent *an sich* nog niet dat het bestreden inreisverbod niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar de verzoeker nog verwijst naar 's Raad arrest met nummer 139 936 van 27 februari 2015 dient er volledigheidshalve op te worden gewezen dat dit arrest geen precedentenwerking heeft zodat met de loutere verwijzing ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien kan in het arrest waarnaar de verzoeker verwijst niet worden gelezen dat het inreisverbod wordt vernietigd omdat het gelijklopende motieven bevat aan het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven en waar hij gewag maakt van een manifeste beoordelingsfout, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de bestreden beslissing wordt gedragen door rechtens aanvaardbare motieven die kunnen blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit de stukken van het administratief dossier. Dit betekent onder meer dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

4.2.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat”* (overweging 6), dat men rekening houdt met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”* en dat men *“het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft de verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid voor wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldigheidsduur van twee jaar:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene diende op 22.04.2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet van 15.12.1980) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, werd deze aanvraag op 13.05.2022 door de DVZ geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 14.10.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

Betrokkenes ex- echtgenote en hun vier kinderen verblijven nog in Oezbekistan. Betrokkenes huidige aangehaalde partner, O., V. (...) (geboren (...).1993) van Oekraïense nationaliteit, verkreeg in België het statuut van tijdelijke bescherming in België naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Mevr. O. (...) heeft een dochter uit een vorige relatie, O. S. (...), geboren op (...).2014. Op 20.08.2022 is Mevr. O. (...) in België bevallen van een dochter O. A. (...), waarvan enkel zij als ouder wordt vermeld op de geboorteakte. Betrokkene legde geen een bewijs van zijn aangehouden verwantschapsband met het kind voor.

Nergens blijkt uit het administratieve dossier of uit betrokkenes verklaringen dat het niet mogelijk zou zijn om in duurzame omstandigheden terug te keren naar zijn land van oorsprong. Betrokkene is een volwassen man die een groot deel van zijn leven in Oezbekistan doorbracht, de officiële landstaal beheerst, tot 2019 vanuit Oekraïne (waar hij sedert 2014 over een verblijfsvergunning beschikt) regelmatig terugkeerde naar Oezbekistan en zowel in Oezbekistan als in Oekraïne in staat was in zijn levensonderhoud te voorzien.

Betrokkene toont evenmin aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Mevr. O. (...) en haar dochters en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. O. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Oezbekistan. Zowel betrokkene als Mevr. O. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Mevr. O. (...) kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft. We merken tevens op dat de kinderen van mevrouw O. (...) nog zeer jong zijn, namelijk 9 jaar en 7 maanden oud. Op die leeftijd is, in dit geval, de moeder de belangrijkste zorgfiguur, waarvan zij niet gescheiden worden.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment nadat tweede derde van de termijn is verstreken een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezinsleven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in dit inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11."

4.2.5. De verzoeker benadrukt dat het inreisverbod het *accessorium* vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod zijn bestaansreden verliest wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Gelet op wat hoger onder punt 3. werd uiteengezet, blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 maart 2023 niet wordt vernietigd zodat niet verder moet worden ingegaan op de door de verzoeker geopperde hypothese.

4.2.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over het gezins- en familieleven van de verzoeker:

"Betrokkenes ex- echtgenote en hun vier kinderen verblijven nog in Oezbekistan. Betrokkenes huidige aangehaalde partner, O., V. (...) (geboren (...).1993) van Oekraïense nationaliteit, verkreeg in België het statuut van tijdelijke bescherming in België naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Mevr. O. (...) heeft een dochter uit een vorige relatie, O. S. (...), geboren op (...).2014. Op 20.08.2022 is Mevr. O. (...) in België bevallen van een dochter O. A. (...), waarvan enkel zij als ouder wordt vermeld op de geboorteakte. Betrokkene legde geen een bewijs van zijn aangehouden verwantschapsband met het kind voor.

Nergens blijkt uit het administratieve dossier of uit betrokkenes verklaringen dat het niet mogelijk zou zijn om in duurzame omstandigheden terug te keren naar zijn land van oorsprong. Betrokkene is een volwassen man die een groot deel van zijn leven in Oezbekistan doorbracht, de officiële landstaal beheerst, tot 2019 vanuit Oekraïne (waar hij sedert 2014 over een verblijfsvergunning beschikt) regelmatig terugkeerde naar Oezbekistan en zowel in Oezbekistan als in Oekraïne in staat was in zijn levensonderhoud te voorzien.

Betrokkene toont evenmin aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met Mevr. O. (...) en haar dochters en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. O. (...) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Oezbekistan. Zowel betrokkene als Mevr. O. (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was. Mevr. O. (...) kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en met betrokkene contact te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar betrokkene verblijft. We merken tevens op dat de kinderen van mevrouw O. (...) nog zeer jong zijn,

namelijk 9 jaar en 7 maanden oud. Op die leeftijd is, in dit geval, de moeder de belangrijkste zorgfiguur, waarvan zij niet gescheiden worden."

De verzoeker betwist niet dat zijn ex-echtgenote alsook hun vier gemeenschappelijke kinderen (minderjarig en meerderjarig) in Oezbekistan verblijven.

In zijn verzoekschrift verwijst de verzoeker naar zijn liefdesrelatie met mevrouw O. van Oekraïense origine.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat niet wordt betwist dat mevrouw O. de feitelijke partner van de verzoeker is.

De verzoeker werd echter nooit gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden. Op 22 april 2022 diende de verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit 2022/382. Op 13 mei 2022 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest met nummer 278 741 van 14 oktober 2022 heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingediend verworpen. Het gaat in deze zaak dan ook om een zogenaamde situatie van eerste toelating.

In het kader van een situatie van eerste toelating moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

Bij een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De verzoeker lijkt uit te gaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij opmerkt dat het enkele feit dat hij een relatie heeft met een Belgische hem niet automatisch recht geeft op verblijf en een aanvraag om zijn verblijf te regulariseren op deze grond niet werd ingediend, de verweerder er niet van mag weerhouden om rekening te houden met deze elementen.

In de bestreden beslissing kan immers niet worden gelezen dat het gegeven dat de verzoeker een liefdesrelatie heeft met mevrouw O., hem nog niet automatisch een recht geeft op verblijf. Bovendien gaat het niet om een Belgische maar om een Oekraïense staatsburger.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt in tegendeel net dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers relatie met mevrouw O. en haar kinderen. Zo motiveert de gemachtigde dat de verzoeker niet aantoont dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met mevrouw O. en haar dochters en dat hij niet aantoont dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven met hen te ontwikkelen in zijn land van herkomst (Oezbekistan). De gemachtigde wijst er nog op dat mevrouw O. niet gedwongen kan worden om het Belgische grondgebied te verlaten, maar geeft aan dat het haar vrijstaat om de verzoeker vrijwillig te volgen naar Oezbekistan. De gemachtigde wijst erop dat de verzoeker en mevrouw O. vanaf het begin wisten dat hun gezinsleven in België precair was en dat mevrouw O. ervoor kan kiezen om in België te blijven en contact te onderhouden met de verzoeker via e-mail, telefoon, andere moderne communicatiemiddelen en periodieke reizen.

De verzoeker legt geen concrete hinderpalen voor het uitoefenen van zijn gezins- en familieleven met mevrouw O. in Oezbekistan voor. Hij licht niet toe waarom mevrouw O. hem niet zou kunnen vergezellen naar Oezbekistan. De verzoeker toont niet aan dat deze afweging onredelijk zou zijn.

De verzoeker betoogt dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. De verzoeker benadrukt dat zijn verwijdering, zelfs tijdelijk, nefaste consequenties kan hebben voor de ontwikkeling van een kind van jonge leeftijd. Hij beroept zich in dit kader tevens op een schending van artikel 22*bis* van de Belgische Grondwet.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, werd bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Zo wordt erop gewezen dat de verzoeker nog vier kinderen heeft die in Oezbekistan wonen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze kinderen deels meerderjarig, deels minderjarig zijn. Een terugkeer naar Oezbekistan houdt voor de verzoeker dan ook een hereniging in met zijn vier (deels minderjarige) kinderen. De verzoeker benadrukt zelf dat een verwijdering nefaste consequenties kan hebben op de ontwikkeling van een jong kind.

In de bestreden beslissing wordt voorts nog het volgende gesteld:

“Betrokkenes huidige aangehaalde partner, O., V. (...) (geboren (...).1993) van Oekraïense nationaliteit, verkreeg in België het statuut van tijdelijke bescherming in België naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Mevr. O. (...) heeft een dochter uit een vorige relatie, O. S. (...), geboren op (...).2014. Op 20.08.2022 is Mevr. O. (...) in België bevallen van een dochter O. A. (...), waarvan enkel zij als ouder wordt vermeld op de geboorteakte. Betrokkene legde geen een bewijs van zijn aangehouden verwantschapsband met het kind voor.”

In de mate dat verzoekers betoog zou slaan op de kinderen van mevrouw O., merkt de Raad op dat de verzoeker niet betwist dat mevrouw O. een dochter O.S. (°2014) heeft uit een vorige relatie van wie hij niet de juridische vader is. De gemachtigde wijst er tevens op dat mevrouw O. in België bevallen is van een dochter O.A. (°augustus 2022). De verzoeker betwist niet dat enkel mevrouw O. op de geboorteakte van het kind wordt vermeld en hij geen bewijs van zijn verwantschapsband met het kind O.A. heeft voorgelegd. De verzoeker is dan ook niet de juridische vader van O.A. (°augustus 2022) noch van O.S. (°2014). Ook een biologisch vaderschap blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier. De verzoeker brengt bij het verzoekschrift hieromtrent ook geen bewijsstuk bij. Meer nog, uit zijn betoog blijkt op geen enkele wijze welk kind hij precies bedoelt.

Het EHRM aanvaardt slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een gezinsleven wanneer er geen bloedband of andere verwantschapsband bestaat tussen minderjarige kinderen en een derde, met name in de situatie waar er sprake is van een *de facto* gezinsrelatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die geen bloedverwant is (EHRM 22 april 1997, X., Y. en Z./Verenigd Koninkrijk (GK), § 37; EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150).

De verzoeker toont niet met concrete elementen aan dat hij fungeert als een zorgdragende volwassene ten aanzien van de minderjarige kinderen O.S. en O.A.

Voor zover zou moeten worden aangenomen – *quod non* – dat de verzoeker fungeert als een zorgdragende volwassene ten aanzien van de minderjarige kinderen O.S. en O.A., wordt erop gewezen dat het mevrouw O. vrijstaat om samen met haar twee minderjarige kinderen de verzoeker in Oezbekistan te vervoegen. De verzoeker toont niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.7. In zoverre de verzoeker zich beroept op een schending van artikel 22*bis* van de Grondwet, dient erop te worden gewezen dat deze algemene bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder verdere uitwerking of precisering ervan. Bij gebrek aan directe werking kan de verzoeker zich dan ook niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Hoe dan ook blijkt niet dat artikel 22*bis* van de Grondwet, voor zover deze bepaling al een directe werking zou hebben, deze een andere benadering zou vragen dan deze vooropgesteld door het EHRM. Hoger, in de bespreking van artikel 8 van het EVRM, werd reeds ingegaan op het hoger belang van het kind en werd besloten dat de verzoeker hieromtrent geen schending van artikel 8 van het EVRM aantoonde.

4.2.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval zou hebben veronachtzaamd. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is dus niet aangetoond.

4.2.9. De verzoeker betoogt tot slot nog dat de verweerder hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing had moeten horen.

Het vervullen van de hoorplicht heeft echter slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod van drie jaar. Indien de verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoeker zich beperkt tot een theoretisch betoog en geen concrete elementen aanreikt die hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, naar voor had willen brengen en die van invloed zouden kunnen zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod van twee jaar.

De aangevoerde schending van het hoorrecht kan derhalve niet tot de nietigverklaring leiden.

4.2.10. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aannemelijk gemaakt.

4.3. Het enig middel gericht is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE